



ערה למתרחש ל"מטה" - מכתב.

במסגרת "קוראינו כותבים" (שמשום מה בדרך כלל אין לו הד אצלנו), קיבלנו מיהודית מכתב זה. כשהיהודית הייתה פה ביום הזיכרון נפגשתי איתה על הרחבה ויצא לנו לשוחח קצת, הבנתי שהיא מקבלת את ה"ברמה" וערה למתרחש ל"מטה" בין שאר עיסוקיה בנעשה ל"מעלה", היא כתבה את המכתב לפני זמן מה והוא היה צריך לקבל את ה"אישור המשפחתי" שלה. הוויכוח הוא לא אישי ויש לו השלכות מעשיות מאוד בכל מה שקורה לנו בארץ הזו. למי שמתעניין אני מביא אותו להלן כלשונו. אולי ימצא גם מי שירים את הכפפה ויענה.

אורי פריד -

אני כותבת לך מתוך הערכה רבה ומתוך ידיעה עד כמה הדברים נוגעים כואבים וחשובים. וכן עד כמה אתה רחוק וקשה לך להבין אותנו, מכאיב להרגיש נימה של זלזול ביחס לדת.

זהו הבסיס של חיי. אני מאמינה במישהו או במשהו שמעלי, מעלי וקרוב אלי ומשגיח עלי. לא היו לי חיים קלים ואין לי חיים קלים, אבל אליו אני פונה בתפילה. עולמי הוא כאן ועכשיו אבל הוא הרבה מעל לזה.

המלחמה והמות פוגעים בנו ואנו מצווים להלחם בכל כוחנו ולנצח, השאלה היא אכזרית, כי התשובה שכולם חייבים בשעה זו לצאת למלחמה היא עבורנו - מות רוחני. לפי הבנתי, משתי סיבות עיקריות, ואני אנסה להסביר.

א) הלימוד עבורנו היא לא רק רכישת ידע או תואר. היא בניית אדם החי כל חייו בדרך התורה אליה הוא מצווה. יציאה ממסגרת זו היא פגיעה שאין לה תקנה!

ב) הצבא אינו ערוך לתת לאותו בחור ישיבה את התנאים שיענו על צרכיו המיוחדים. אני מאמינה ומשוכנעת שהעם היהודי בלי תורה ובלי לומדי תורה ומקיימי מצוותיה הוא סוף היהדות, סוף העם היהודי - בשקט בלי מלחמה.

מה טעם לסחוב עגלה ריקה או זו ההולכת ומתרוקנת, יתכן שזה קל ונעים יותר, כאילו אפשר לבחור את זה זה ניקח איתנו ועל זה נוותר - מיותר.

כפי שאני מבינה, ברגע זה איבדה העגלה את הכיוון: אפשר עדיין לפנות, להיזהר מהבורות, אבל מסקנתי הסופית, משתתפת בצערך, צערי - היא פסימית.

ניסיתי להאיר זאת, בדרך שונה בנושא חג פורים. זו לא חווית יציאה מהבעיות אל הטבע, לא בריחה אל סרט, הצגה, או התפעמות מקונצרט כו'.

העם היהודי סוחב את העגלה הזו למעלה משלושת אלפים שנה ואנו מצווים ורוצים להמשיך, איך? כיצד? זאת אומרים לנו רבותינו.

לא אלו מהתקשורת. אולי לא שמעת עליהם, אבל בהלוויה של הרב שלמה זלמן אוירבאך ז"ל (אני לא יודעת אם הוא היה מודרני, אני לא רוצה לקנטר אבל דומני שאתה הוא המשתייך אליהם).

בלוויה זו השתתפו למעלה משלוש מאות אלף איש !! הם הלכו בשקט ובדומיה כאבו ובכו את הסתלקותו וחסרונו.

אנא תן מעט הערכה וכבוד ואולי אף רצון להבין ולהכיר מי היה האיש הזה, ולמה זכה להערצה ואהבה של עם כה רב? והוא לא היה יחיד.

נקודה נוספת וכואבת אליה אני רוצה להתייחס ואולי אצלית גם להסביר. אותו חייל שאינו יהודי ונפל במלחמה כאשר הגן על חיי (גם), צר לי עליו, על משפחתו, ואני רוצה שיקבר בכבוד.

יש בתי קברות יהודים, מוסלמים דרוזים ונוצרים. אני לא חושבת שהוא או משפחתו היו רוצים לפגוע ברצונם של היהודים שמתו וקבורים בבית קברות יהודי.

חייבים לתת לאותם חיילים את הכבוד הראוי להם, וקיימות דרכים הוגנות לכך. נדמה לי שכל העניין הסתבך שוב בגלל הפוליטיקאים ברצונם לנגח את הדתיים. ואני שואלת את עצמי, אם אתה כל-כך נפגע ממה שנדמה לך זלזול בכבוד המת, מדוע אתה מתבטא בזלזול אל סבתו וסב סבתו? אני מרגישה כאן סתירה. ועדיין לא נגעתי בעניין הצלחת, אני מקווה שאתה אוכל כשר, איך שלא יהיה זה עניינך.

אינני יודעת את כל התשובות ובוודאי לא בשלמותן, ולכן אני שוב מפנה אותך לספר העוסק בתשובות לשאלות אותן אתה מעלה, בפירוט העובדות בעומק ובהרחבה. ואולי ירצה מי מהקוראים לשאול ולקבל תשובות – הייתי מציעה לספרנית לרכוש את הספר "מדוע הם שונים" של הרב מרדכי נויגרשל כמדומני שאפשר להשיג אותו רק באופן פרטי. אוכל לעזור אם אתבקש.

ולסיום אם פה ושם תקפתי ונסחפתי זה משום שאינני יכולה להתייחס לדבריו בשוויון נפש. עיקר כוונתי, ורצוני הוא להגיע לקירוב והבנה ואם זה אינו כך אצטער, כנראה שאין בכוחי להרים את המשא הזה.

אני תפילה שרשימתי זו תהיה לברכה ולא לקללה, לאהבה ולא לשנאה. לקירוב ולא לפירוד.

ואסיים במילות הערכה לעיתון שאתה עורך – לדעתי הוא חשוב ואיכותי ולא מעט בגללך.

היה *life*, יהוצא בן קויר.